

Miras Times

2020

Нағыз Тәуелсіздік

Осынау кең байтақ жеріміздің, тәуелсіз еліміздің артында қаншама ерлік, қаншама батыр, дана, ержүрек тұлғаларымыз тұрғаны айдан анық. Ата-бабаларымыз аңсап келген, тәуелсіз елдің ұрпағы екенімізді мақтан тұтуымыз керек. Тарихта сонау замандардан бері тәуелсіздік

деген ұғым, әлі күнге дейін қалыптасып келеді, себебі тәуелсіздік ол әр адамның өзіндік бір қалауы.

Осыдан 29 жыл бұрын Қазақстан Республикасы, яғни біздің өз отанымыз тәуелсіздігін алған болатын. Сол кездің өзінде, қаншама боздақтарымыз өз жандарын отан үшін деп, ел үшін, жер үшін деп қиған-ды. Қазір сол тұлғаларымыздың арқасында, қазіргі егемен елдің азаматтары, яғни біздер, Алтай мен Атыраудың, Ертіс пен Еділдің арасында бұл менің туған жерім «Тәуелсіз Қазақстан» деп еркін айта алатын жағдайдамыз.

Бүгінгі күні еліміздегі, әрбір көзін жаңадан ашқан сәби тәуелсіз елде дүниеге келуі, бұл да бір бақытты ғұмырымыздың көрінісі. Қазіргі жастар, дүниеге енді келген сәбилер, «Тәуелсіздік» деген ұғымды, жәй сөз ретінде қабылдамай, мен нағыз Тәуелсіз елдің ұрпағымын, елімді, жерімді кеудемдегі жүрегім тоқтағанша қастерлеп, қадірлеп өтемін деуі қажет. Қан мен тер арқылы келген бұл Тәуелсіздік – Қазақстанның үлкен жеңісі. Әр адам мен тәуелсіз елде дүниеге келдім, ішемін, жеймін, көремін деп емес, әлі де ізденемін, талпынамын, бастысы, тәуелсіздікті қорғаймын деген ұғымды бойына сіңіруі қажет. Өйткені бізден кейінгі ұрпақ та нағыз Тәуелсіздік алған елдің ұрпағы болуға тиіс. Бұл күн сонымен бірге бостандық үшін күресушілердің күресі мен тәуелсіздікке жету жолында олардың құрбан болған өмірін еске түсіреді. Тәуелсіздік үшін күрескен ерлеріміздің басынан өткерген азабы – біздің бүгінгі еркіндігіміз бен тыныш өміріміздің жемісі. Бұл біздегі патриоттық сезімді еселейді. Бұл қазіргі ұрпаққа сол кездегі халықтың күрестерін мұқият түсінуге мәжбүр етеді және оларды Қазақстанның бостандық

үшін күресушілерімен таныстырады.

Тәуелсіздік қанмен келген елімізге,
Тұлғалар терін төккен жерімізге,
Қадірін ұғынайық әр кез бірге,
Тәуелсіздік туын байлап белімізге.

Нағыз Тәуелсіздік – ол әр адамның рухани және ғылыми белсенділігі мен ұлттық құндылықтарына деген адалдығынан көрінеді. Тәуелсіздік күні адамдарда патриоттық сезімді тудырады. Қай ұлттың болмасын, өзі тұрып жатқан елдің бостандығы, өз алдына бөлек экономикасы мен басқару жүйесінің болуы, сол мемлекетке деген сенім мен құрметті ұялатады. Бұл адамдарды біріктіреді және біздің сан алуан тілдеріміз, дәстүріміз бен мәдени құндылықтарымыз бар бір ұлт екенімізді сезіндіреді. Өртүрліліктегі бірлік – Қазақстанның басты мәні мен күші. Біздің билік қарапайым адамның қолында болатын әлемдегі ең үлкен демократиялық елдің бөлігі екендігімізді мақтан тұтамыз!

Алибаев Сұңғат Аязбекович,
қазақ тілі мен әдебиеті пәнінің мұғалімі

Уақыт пен кеңістіктегі біздің орнымыз қандай бағдары бойынша зерттеу мақаласы.

(Исследовательская статья: «Мы и наше место в пространстве и времени»)

Резюме

В данной статье изучены особенности, преемственность традиций, языка и религии казахского народа с современностью. В ней были классифицированы традиции прошлого и современности в зависимости от использования; проанализированы некоторые обычаи и традиции, отраженные в литературных произведениях.

Түйіндеме

Бұл мақалада қазақ халқының салт-дәстүрлерінің, тілі мен дінінің қазіргі заманмен сабақтастығы, ерекшеліктері зерделенген. Бұрынғы заман және қазіргі заман салт-дәстүлері қолдану, қолданылмауына байланысты жіктеліп, әдеби шығармаларда көрініс тапқан кейбір салт-дәстүрлер талданды. Ана тіліміздің қазіргі жағдай, дәстүрлі дініміздің өзгерісі жайлы сөз етілді.

«Қазақ халқы тарихының куәліктері біздің өмірімізбен ұқсастығы мен ерекшеліктері»

Әр елдің тамыры тереңде жатқан тарихы, сырға толы салт-дәстүрлері, діндегі берік діні, тағлымға толы тілі болады. Халықтың мәдениетін танытатын — тарих сахынасында ғұмыр кешкен алып тұлғалар. Солардың тағлымды тәрбиесінен, халқына еткен адал қызметінен, сөз саптауы шебер тілінен шыққан жырлары мен дастандарынан сол заманның ағымын, сол заманның шындығын, сол заманның ерекшелігін танимыз. Жазушы Мигель де Сервантес: «Тарих – біздің істеріміздің өткенінің куәсі, қазіргіміздің үлгісі мен өнегесі, ал болашағымыздың асыл қазынасы» деп бекер айтпаған.

Қазақ халқы - салт-дәстүрге бай халық. Соның ішінде ең негізгісі – қыз ұзатып, отау тігіп үйлену. Себебі, барлық нәрсе отбасын құрудан басталады. Қыз ұзатуға байланысты түйемұрындық, қыз көші, жасау, қоштасу, ау жар, қыз ұзату, сыңсу, жігіт түйе, ұрын бару, өлең той, күйеу киімі, сәукеле кигізу, қызқашар, қынаменде, қалың мал, құда тартар, бата аяқ, қыз айттыру, құда түсу, т.с. әдемі салт-дәстүрлер бар. Үйлену, келін түсіруге байланысты салт-дәстүрлер жетерлік: құттық, атбайлар, шаңырақ көтеру, отау көтеру, жолдық, күйеуаяқ, бие қысырамас, беташар, келін түсіру, шаңырақ түйе, кимешек кигізу, итаяғына салу, дәмету, ілу, өңір салу, есік ашар, үй көрсету. Ал, құдаларға қатысты салт-дәстүрлер бір төбе .

Аталған салт-дәстүрлерді қазіргі заманда қолданылатын және қолданылмайтынын ажыратып алу үшін кестеге түсірдік.

1-кесте

Қолданыста бар	Қолданыстан шыққан
Қыз ұзату, жасау, қалың мал, тоймал, қыз айттыру, құда түсу, бата аяқ (сырға салу), арқан тарту, бас құда, сүт ақысы, беташар, келін түсіру, үй көрсету, сыңсу, құйрық бауыр асату, асықты жілік пен төс тарту.	Түйемұрындық, қыз көші, ау жар, жігіт түйе, ұрын бару, өлең той, күйеу киімі, сәукеле кигізу, қыз кашар, қынаменде, құда тартар, құттық, атбайлар, шаңырақ көтеру, отау көтеру, жолдық, күйеуаяқ, бие қысырамас, шаңырақ түйе, кимешек кигізу, итаяғына салу, дәмету, ілу, өңір салу, босаға аттар.

Қазіргі заманда қыз ұзату, үйлену салт-дәстүрлерінің қолданысы

Бұрын ер жігіт үйленбес бұрын қыз таңдау үшін қасына өнерлі достарын ертіп ауыл-ауылды аралап, қыз таңдаған. Қай жерде ақылына көркісай қыз бар екендігін естісімен сол ауылға түсіп «қыз көрелік» салтын жасаған. Осыған байланысты «Қыз көру» салты Тайыр Жомартбаевтың «Қыз көрелік» романында кеңірек суреттеліп ашылған. 1912 жылы шыққан «Қыз көрелік» романы – қазақ қыздарының бас бостандығы туралы күрделі жанрда жазылған көлемді шығармалардың бірі. Жазушы шығарманың басында осы дәстүрдің қалайша өткізілетінін:

«...Деп жүрген жас жігіттер қыз көрелік,
Таңдап ап сұлу қызды мал берелік.
Мырзалар қыз таңдаған келсін мында,
Жігітті қыз таңдаған біз көрелік», - деп сипаттайды.

Түскен ауыл да серілерді сән-салтанатпен күтіп алатын. Қыз бен жігіт өзара өнер сайысына түсіп, бір-бірін жақыннан тануға ұмтылған. Егер де бір-бірін ұнатып жатқан жағдайда жігіт жақ құда жіберіп, соған сай салт-жоралғылар жасаған. Қазіргі заманда шаңырақ көтермес бұрын қыз бен жігіт белгіленген бір уақытта, белгіленген жерде кездесіп, білісіп жатады. Кей жағдайда шарифат заңын ұстанып, қыз жігітпен 3

рет қана, қасына жақын әпкесін немесе құрбысын ертіп кездесу ұйымдастырылады.

Құдалықтың «Бел құда», «Бесік құда», «Қарсы құда» деген түрлері болған. «Құданы құдайдай күт» деген бойынша қыз ауылы үйлер тігіп, құдаларды. «Құданы құдайдай күт» деген бойынша қыз ауылы үйлер тігіп, құдаларды

салтанатпен қарсы алады. Құдалар өзара қалыңмал мөлшері, тоймал, өлі-тірі, қалың мал («Мен ат тон айыбымен қалың мал қайтартпақшы болдым ғой» (С.Көбеев)) қыз беретін уақытты келіскен соң, дәстүр бойынша құдалықты бұзбауға серттесетін салт – қанға қол батырып, ақ бата, қызыл қан шығарған құда болысуына арналып ақсарбас шалынады. Бұл ырым «қанға қан қосылды, енді туыс болдық» деген ишараны білдіретіндіктен, «құда мың жылдық, күйеу жүз жылдық» деген бойынша, туыс-жекжаттықтың тамыры тереңге кеткендігін айғақтайды. Мал бауыздалғанда бата берген құда «бауыздау құда» деп аталады. «Қозы Көрпеш-Баян сұлу» жырында да құда түсіудің «Бел құда» деген түрі кездеседі. Сарыбай мен Қарабайдың достығының белгісі ретінде жасалған «Бел құдалықты» Сарыбай қазаға ұшыраған соң, Қарабай бұзады. Оқиға барысы осы салт-дәстүрдің бұзылуынан өрбиді. Қазіргі заманда бұндай құдалық түрлері сирек кездеседі. Көбіне ер жетіп, әр адам жүрек қалауын өзі таңдауы керек дегенді ұстанады. Дегенмен де, Қазақстанның кейбір аймақтарында қаймағы бұзылмай сақталған салт-дәстүріміз жалғасын табуда.

Құда түсіліп, салт жоралғылар жасалып болғаннан кейін жігіттің қыз ауылына баруы, қызды құдалықтан кейін алғаш көруі «Қынаменде» дәстүрі болады. Абайдың «Қынаменде, жар-жар мен беташар бар, өлеңсіз солар қызық бола ма гүл?» деген өлеңінде көрініс тапқан дәстүрде жігіт жақтан, қыз жақтан әр түрлі жоралғыла жасалып, шағын той – өлең той болады. Бірақ, бұл салт қазіргі таңда жойылған.

Аталған «қынаменде» дәстүрін орындауға жігіттің арнайы киімі болады. Оны «күйеу киімі» деп атайды. «Әкесі күйеу, шешесі қалыңдық болмаған ба?» деп бізді мінейді. Ки! деп аттанар жерде Абайға жаңағы күйеу міндетті түрде «күйеу киімін» киюге тиіс. Алдынан шыққан жеңгелер мен жас қыз келіншектер күйеуді киімінен танып алады. Сондықтан күйеу басқа жігіттерден салт бойынша ерекше киінеді» («Абай жолы» романынан).

Қазақ халқының тілі - ең бай, шұрайлы тіл. Оған дәлел – сонау ғасырлар бойы сақталып келген асыл мұрамыз, әдеби шығармаларымыз. Тіпті, бір ғана Абай атамыздың шығармашылығын қарастырсақ, тілінің шеберлігінен көнерген сөздердің орынды қолданылғандығынан кейбір сөздердің мағынасын түсінбей жатамыз. «Абай жолы» романын адам қанша оқыса, сонша жаңа ой түйеді екен. Бұл деген қазақ тілінің кестелі тіл екенін білдіреді. Қазақтың тілінің кеңдігіне, шұрайлылығына тарих торабындағы көптеген құнды шығармаларды мысал етуге болады.

Ана тілі «бір жағынан, ана тілі – бұл «ұлттың тілі, адамды өз халқымен, өткен ұрпақтармен, олардың рухани әлемімен байланыстыратын ата-бабалар тілі. Екінші

жағынан, бұл баланың бойына ана сүтімен сіңіп, табиғи жолмен анасынан және оның айналасындағы адамдармен әлеуметтік қарым-қатынасқа түсу барысында үйренген ана тілі, бірінші тілі». Ана тіліміздің жағдай қазіргі таңда көңіл көншітерлік болмай тұр. Ата-бабамыздың аманаты болған тіліміз басқа тілдермен көп шұбарлануда. Тіл мәселесі - әлі күнге дейін күнтізбеде түспей келе жатқан мәселелердің бірі. Тек, бір нәрсені өскелең ұрпақтың санасына құйюымыз керек. Ол «тіл болмаса, ұлт та болмайды» деген ұғым. Біздің тіліміз тек бізге ғана керек. Сондықтан, қазақ елінің жеріндегі кең, бай тілімізді, ата-баба аманатын, көзіміздің қарашығындай сақтайық.

**Батыргереева Гульмира Кушеналиевна,
қазақ тілі мен әдебиеті пәнінің мұғалімі**

Charity Events

Acorn Autumn 2020

From 12 to 30 October our school organized a charity action “Acorn Autumn 2020”. The purpose of this action was to collect acorns and nuts for the Zoo animals. During this week the whole school community actively participated in this charity event. There were trips to the city parks to collect acorns. In the classrooms, special places were arranged where everyone could bring nuts, seeds and acorns. As a result of this action, 117 kg of acorns, nuts and seeds were collected. On 30 October students from Grade 3D and 4D on behalf of all school employees and students, took the autumn gifts to the Zoo.

As a token of their gratitude and continued cooperation, the Zoo Administration presented 53 free tickets to visit the Zoo.

All these tickets were given to the children of the Orphanage “Solnyshko”.

Also, as a part of the charitable action, “Acorn Autumn-2020”, the school held the homeroom hours, dedicated to the preservation of the environment and wildlife. There was an on-line exhibition of children’s drawings, “Take care of the nature” - “We are responsible for those we have tamed”. All the drawings were given to the Young Naturalists’ Club, which is located in the Zoo.

New Year Charity actions

The most favorite holiday is approaching - it is New Year!

New Year is a good reason for doing good deeds.

From November 30 to December 14, our school organized New Year charity events.

We collected:

- clothes, shoes, blankets for children from the orphanage “Solnyshko” and for poor families;
- board games, toys for children from Institute of Oncology;
- pampers for a baby home in Almaty;

On Tuesday, December 15th, all gifts were given to the representatives of charity foundation “Right for the love” and representatives of orphanage of Chilik city.

Thanks to everyone who have been supporting the ‘New Year Charity Actions’.

In addition, students and parents of the 6A class provided material assistance to a student of gymnasium #60, Ivanova Anya, a brave girl who is trying to defeat a terrible disease. This time, the help of parents of the 6A grade amounted to 376 thousand tenge!

The New Year is time for good deeds!

Alla Kurbanova and Assel Tassibekova

Что такое счастье?

Счастье – это такое состояние воодушевления и гармонии, когда испытываешь удовольствие и радость от всего, что происходит в твоей жизни.

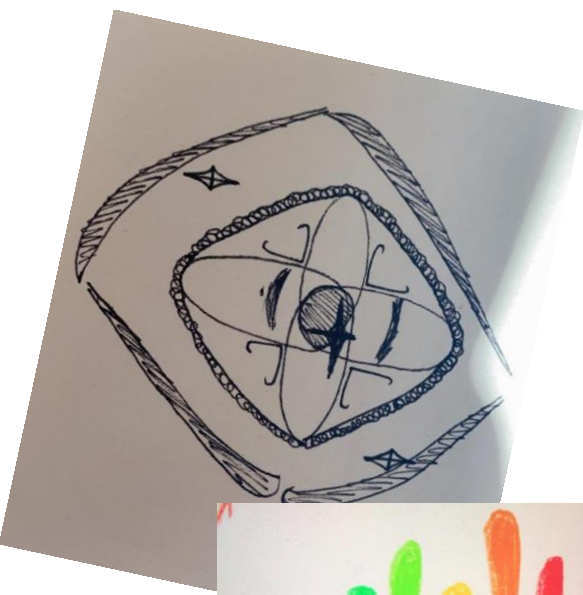
Все ощущают счастье от разных вещей : кому-то нужно много денег, чтобы радоваться новому дню; кто-то счастлив от того, что его ребенок сделал свои первые шаги; а кому-то достаточно выглянуть в окно и увидеть солнечный свет.

Но есть одинаковое условие для того, чтобы можно было назвать себя счастливым человеком, – это умение получать радость от всего, что с тобой происходит сейчас, не всматриваясь в будущее и не надеясь на то, что когда-то «станет лучше».

Счастье в нас. Мы можем быть всем недовольны, находить только негативные моменты в своей жизни, а можем видеть все в другом свете : это зависит от того, что выберете вы. Когда человек радуется жизни и доволен ею, в ней появляется все больше приятного.

На уроках Самопознания мы тоже говорим о счастье, доброте, понимании, толерантности. Вот так наши студенты видят счастье в особенных символах. А каким вы видите свое счастье?

Мария Клименчук, школьный психолог

Миф о розе

Давным-давно в одном лесу рос в зеленой траве одинокий цветок. Он был бесцветным, прозрачным, не имел запаха и не был красив. Никто его не замечал, даже животные никогда не подходили к нему.

Как-то раз гуляла по лесу лесная богиня Розия. Она была очень красивой, с ярко-голубыми, как небо, глазами, алыми губами, золотыми, как пшеница, волосами. Розия случайно увидела невзрачный цветок.

«Как же так? - удивилась Розия. - Все цветы в лесу разноцветные, трава и листья зеленые. Все имеет цвет и запах, а этот цветок безжизненный, » - разочарованно прошептала лесная красавица. В тот миг она захотела оживить его. Богиня прикоснулась к цветку своими алыми губами, и он стал алым, а лепестки - бархатными. Дунула она на цветок, и у него появился аромат. Он был такой сладкий и вкусный, что все пчелы и бабочки слетелись к прекрасному растению. Но у него не было имени. Тогда Розия дала ему красивое имя - роза. Каждый день этим прекрасным созданием богини

любовались все животные и птицы. Роза была самым красивым и ароматным цветком в лесу. Её благоухание было самым божественным, но на стебле были колючие шипы. Розия создала их, чтобы никто не смог сорвать прекрасный цветок и погубить его!

С тех пор прошло не одно столетие, а роза стала королевой цветов. Теперь она радует нас своей красотой и незабываемым ароматом, ведь сотворена она лесной богиней Розией.

Тырнова Амалия, 6А

ONCE UPON A TIMELINE...

YOU LEFT ME

This is a work of fiction. All characters and events in this story are products of the author's imagination. Selling without written consent is not prohibited, but it would make me sad. No part of this work may be reproduced without written permission from the author except brief quotations for review permission.

Preface:

The initial idea for “Once Upon a Timeline... You Left Me” was fabricated from two characters, Iris, and Faith I had created about three years ago. As grief, and loss is a difficult topic for children to handle, this book was written to help cope with the loss of a friend. Furthermore, children feel emotions dealing with guilt and shame, the problem is very common, and many children resort to unhealthy ways to cope with the trauma.

This book tries to help alleviate these feelings. It helps swallow truths about death, and tries to entertain positive outlets for these feelings a child may face.

Finally, to reach the largest number of people, the children's book will be adapted to be a part of a video game I am working on for the Personal Project. As video games appeal to a larger audience, the book will be featured there too.

Also the pictures are not finished due to difficulties in time management. Yes, I know they are really bad.

Once upon a timeline, we went to school together. I met you when I was six years old, when I was lonely because all the kids went to sleep for nap time. You and I were the only ones who stayed awake. Awake, we stayed, coloring pictures of our favorite TV shows, talking about the last episode of “Pinkish Brown Heroes”, and pretending to be teachers.

“Hey Ms. Iris, let's give the kids more recess!” I would say.

“No, Ms. Faith! It's too much work for old me,” you replied.

We graduated from reception, and we shined bright. We were in grade two. We remained friends, and our friendship grew stronger. Our distaste for nap time, and school in general was mutual. If we ever became the principals of the school, we were going to get rid of nap time. We ate our lunches together, your family knew mine, and my family knew yours.

We finished school, and despite not being able to meet each other, we wrote letters. We grew up, and now we were adults. Coming over to each other's houses, talking about grown up things.

You asked, "Do you know how to parallel park, Faith?"

"Of course not, that's boring," I exclaimed.

"Me neither," You mumbled ashamedly.

You got married, and started a family. And I stayed me. I knew your kids, and they loved me. When you got upset, you would turn to me for help.

I could talk about my stories, "Have I ever told you about the time the pigeons stole my peanuts?"

and you would listen very convincingly.

We grew up together, and loved each other, and stayed friends for the rest of our lives. The memories always come back.

Falling star, we faded to gold.

Once upon a timeline, we went to school together. I met you when I was six, when I was lonely because all the kids went to sleep for nap time. You and I were the only ones that stayed awake. Awake, we talked about why "Twinkle Twinkle Little Star" was inferior to "The London Bridge is Falling Down". We graduated from reception, and remained friends. But as years passed, we drifted off into our own worlds. We acknowledged each other's presences, and participated in small talk.

"Hey! How are you!"

"I'm the same as yesterday."

When we completed school, we never saw each other again. We didn't forget about each other. No one got hurt, and I still had memories.

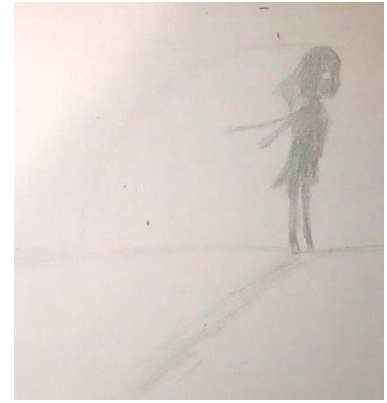
Falling star, did you fade to gold?

Once upon a timeline, we went to school together. I didn't meet you when I was six, when I was lonely because all the kids went to sleep for nap time. You and I were the only ones that stayed

awake.

Awake, you never talked to me. We graduated from reception. You transferred into a different school, and I never remembered you again.

Falling star... But these timelines never happened in the world I live in. We went to school together. When I was only six, when I was lonely because all the kids went to sleep for nap time. You and I stayed awake, and boy, were we awake. We would draw pictures together, and talk about "The Amazing Temple of Boom". The years passed, you would draw comics with me. We planned on making the greatest comic, "The Brownish Pink Princesses" that would take over the entire neighborhood because that's how good they were going to be.

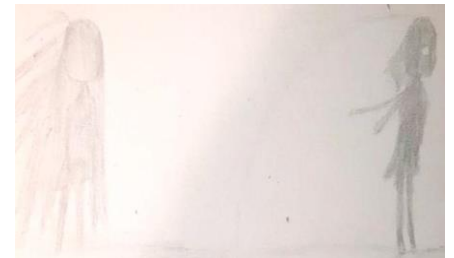
I remember, during the sleepover, you and I were the only ones that weren't afraid of bugs. Scaring the other girls, we ran laughing with marshmallows in our mouths.

I remember the conversations we had about nap time while pretending to be teachers,

"Ms. Iris, I suggest you get rid of nap time for the children!" I declared.

"No! I am the principal, and I will NEVER get rid of nap time!" you screamed.

But you never graduated school. You never became an adult. You never got married. I still think about you everyday. I will never forget you.

Once upon a timeline... You left me. I wish we could come back here someday.

But, I don't blame you for leaving, and I don't blame me. Your memories will last for a lifetime. Sometimes I go back, and color the old drawing from our TV shows. I look back at the "Brownish Pink Princesses". I remember the marshmallows, and nap time. I feel sad, and hurt,

but I end up ok. I will tell you what works for me, Iris. Sometimes I draw, and write stories about the things I like. Sometimes I even draw on myself, or write in my journal. Sometimes, I just cry and let the pain out.

I will go on with these nebulous memories, without you... and I love you... Fallen star, don't fade to shadow.

Aditya De Chaudhuli, 10D

Autumn through my eyes

For me, autumn is a magical time of the year. The time when I get inspired. Autumn is often called golden and it's easy to guess why: the foliage on the trees changes its color from green to various shades of yellow, which is associated with gold. It is impossible to capture all the variety of these colors: red copper, yellow ocher, brownish bronze, pale and orangey gold. These colors are always reminiscent of autumn.

Autumn is really very beautiful, it has its own special charm. Perhaps that is why many artists choose autumn landscapes for their paintings. The golden autumn theme gives them scope for creativity and a rich selection of colors. And they are not alone in this, poets are especially active at this time. Sad, lyrical and romantic poems are born. I am a big fan of poetry. Therefore, for me there is nothing better than reading Eugene Onegin at this wonderful time.

The only pity is that the "golden" period of autumn is very short. Despite the fact that according to the calendar autumn lasts three months it is golden only for about two or three weeks, when the trees are already yellow but have not yet thrown off their beautiful outfits.

This is definitely a beautiful and romantic time of the year. Any season has its advantages, but this is my favorite time.

Lukashova Ekaterina, 11A

Alen's dreams

For a long time, the boy Alen lived in one small, but beautiful and sunny city. He went to the fifth grade, lived in a house with an apple tree and a dog. He loved to play football and badminton with the guys in the yard after school. Once at school he approached the drama studio and heard how one girl was playing the piano. He was surprised: after all, she was still so small, and already, like a magician, she could extract a beautiful melody from this box with legs. He always walked by the piano and thought that only adults can play on it and never thought about music.

At home in the evening he did not go into the yard as usual to play with the children, but recalled how the girl played the instrument, and he also wanted to learn. He saw his mother with a neighbor, Ella, in the yard and said that he also wanted to play the piano. Mom just nodded her head, and the adults continued to discuss their topics. Alen made a wish at night: to start learning to play the piano, enroll in a music school, and decided to save his pocket money for it, which his mother sometimes gave for ice-cream.

The day after school, he heard beautiful music from the third floor of a neighboring house, he knew that some of the neighbors sometimes played and grannies on the balconies were sitting in armchairs and enjoying the evening concert. Then the neighbor Ella looked out of the window and, smiling, called him home. Alen was surprised and quickly ran several flights of stairs and ended up on the top floor.

At Ella's home he saw a large beautiful piano and with small fingers he pressed the keys in turn and various sounds flew out of there. Of course, it didn't sound like magic music at all, but for him it was so beautiful that he flew in the clouds with joy. Ella laughed and invited him tomorrow after school to the music school where she worked. The neighbor guessed what was the matter and said that she would write it down for free, since teachers can freely teach their children or close relatives, and, in principle, the school fees were very low.

Alen was delighted at first, but remembered that he did not have an instrument at home. Mom agreed with her neighbor old lady that he would study at her house at the weekend, while she goes to visit her grandchildren. In the beginning, everything went well, Alen drew a piano with keys on a poster at home, and in the evenings, he spread it on the table and, imagining that it was a piano, he learned the notes. On weekends, he played at neighbor's house.

A year has passed. It was hard for Alen, because he sometimes wanted to play at home, but he could not. He wanted to compose small melodies himself or repeat a melody from a cartoon, but he remembered that he had to wait for the weekend. Alen was tired of learning how to play and even wanted to give up everything.

Then he remembered how he made a wish a year ago, and it came true. This time, for the New Year, he made a wish: to get any, even the smallest, piano. Several months passed, winter came on the street, schools were closed for the holidays, the neighbor left and Alen completely abandoned his piano lessons. He had a new hobby - skating on a skating rink in a nearby yard. In the morning of January 1, he and his sister ran to unwrap the presents, he ran into the hall and threw himself under the Christmas tree, where there were many bundles in colorful paper. He was delighted with the

robot and the toy car, his parents smiled mysteriously and turned him to look at the other end of the hall. Alen could not believe his eyes, there was a beautiful brand new shiny black electronic piano, which he saw in the shop window and told his mother. He ran up and thought that he had already forgotten his plays, but his hands remembered everything and he played his favorite theme from the Pink Panther.

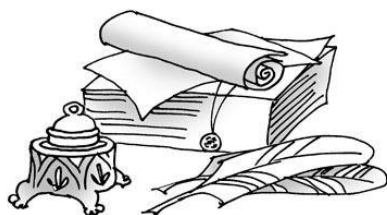
Alen was happy, his dreams came true, the lessons at the music school were not in vain. He dreamed and worked, and learned to play too, there was still a lot of amazing things in the world of music ahead of him. The main thing is that he began his magical journey. Alen realized that you need to be able to dream, say what you want, work for this and believe in yourself, not give up and not give up dreams halfway through.

Ramazanov Imanali, 10D

My poetry experience

There was a list
In front of me,
A pencil wrist,
A feeling of glee.
From drop to the river
Started to flow,
And poetry fever
Started to glow.
If I wasn't a person,

If I was just a wind,
I would not find the reason
Why it catches me.
Why am I writing?
Why can I see?
My heart is excited -
My fear has to flee. I am a human
And this is my fate:
My brain and my pencil
Are here to create.

Tityuk Lika, 11A

My house

I have a big house. I live there with my parents and my dog. We have 23 rooms and 3 floors. We have a big garden. In summer time we go outside to play tennis, badminton there. I like to play with my dog in the garden.

My room is on the third floor. Parents live on the second floor. If you stand and look from the first floor you can see stairs and its big like in a cinema. On the right side there are sport room and garage. Next is kitchen with many dishes. My mum likes to cook so delicious food. And my dog's best room is here, kitchen. Then there is hall with a sofa, a coffee table, a big TV, pictures on the wall. I like my big house!

Tina Kaskeyeva, 4 D

My Summer Holiday

This year's summer was probably hard for everybody. We couldn't do so much, but I tried to make it fun.

First, my mom, sister and me went to my friend's grandparents' house. It was a bit far but I didn't mind. We had so much fun there. They had a black cat. My sister and me LOVED this cat!

Then we went to place called Kapchagay. It's like a beach, but a bit dirtier. Anyway, we still enjoyed.

Lastly, my parents planned to invite some guests and have a barbecue. At first, the grill didn't work. But then after a few tries we finally got it working. When the guests came, it was time to eat a delicious barbecue. Do you know how DELICIOUS it was? You should have seen my face! It was like a barbecue in my mouth!

Anyway, this was how I spent my holiday in quarantine time. Stay safe!!!

Gabriella Alajji, 4 D

My favorite toy

My favorite toy is the one that my Mom got for me on my birthday. She gave me a penguin and its name is Payton. Payton is a very cute penguin. It has crystal blue eyes and shiny blue sequins all around his body. It has white fur, just like snow. Payton also has a friend named Gissele. Gissele is a pink panther. But that's my sister's toy.

My mom got me a penguin because my birthday is on winter. And Payton has lived with me for 1 year now.

Gabriella Alajji,4D

Одинок

Я одинок в своей квартире,
Уже не радует людей и дней поток.
Мы живем в таком мире,
Где мало в чём есть толк.
Сегодня один смотрю сериал,
Завтра опять забыл и проспал.
Можно хотя бы счастливым побыть ещё разок,
Ведь в одиночестве есть вечности холодок.

Веселовский Алан,10 А

Экологические и нравственные проблемы человечества

Недавно я познакомилась с произведениями датского художника-сатирика Херлуфа Бидструпа .

Сегодня я хочу вам рассказать о серии картинок “ По следам предшественников”.

Семья Гатри решила провести свой выходной на поляне в лесу.

Они взяли с собой корзинку и покрывало, можно понять ,что они пошли на пикник.Когда они подошли к развесистому дубу, чтобы посидеть в тени, оказалось, что там валялись обрывки бумаги и бутылки, которые оставили люди. Они посмотрели на все это с недовольным видом, но не решились убрать.Затем все пошли к небольшим ёлочкам,к месту,

которое казалось им достаточно живописным . Но и там везде был виден неубранный мусор. Пришлось им идти дальше, но под берёзкой лежали бутылки, бумажки из-под торта. Когда они спустились к реке, то там громоздились коробки, которые оставили их предшественники. Наконец, семейство Гатри нашло чистое место для отдыха, неподалеку стояли небольшие кустарники, трава была зелёная, несмятая. Всем там очень понравилось. Семья устроила пикник под самым солнцем, все остались довольными.Там так приятно было отдыхать, туристы долго сидели, пили лимонад, кушали. Несколько часов они провели, греясь на солнышке. Но все же время отдыха когда-то завершается. Вскоре семья стала собираться домой. Мальчик Адам был рад такому отдыху, что случайно уронил бутылку и побежал дальше. На наше с вами удивление, родители ему ничего не сказали и, забыв объедки, отправились за сыном. Всё это осталось прямо на траве.

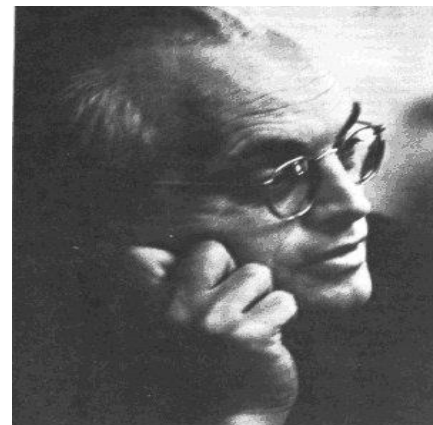
А теперь давайте вспомним, как глава семейства был недоволен мусором и с каким отвращением все смотрели на отходы.

Загрязнение окружающей среды мусором и бытовыми отходами- актуальная проблема для всего мира. Отходы засоряют природную среду и неблагоприятно сказываются на её состоянии.

Статистика говорит нам, что пластик разлагается около двухсот лет. Попадая в землю, пластмасса распадается на мелкие частицы и начинает выбрасывать в окружающую среду химические вещества, добавленные в них при производстве. Это может быть хлор, различные химикаты, например, токсичные или канцерогенные антивоспламенители.

Через грунтовые воды микрогранулы пластика и его химикаты просачиваются к ближайшим источникам воды, что нередко приводит к массовой гибели животных. Получается, что мы вредим не только флоре и фауне, но и самим себе.

Все начинается с самого себя: дойти и выбросить мусор в бак или все же оставить на земле, выбор за тобой!

Herluf Bidstrup

Неравнодушное поколение (по рисункам Херлуфа Бидструпа)

Одним ясным солнечным днём семья Шенбрунов (Мари, Адольф и их сын Август) отправилась на прогулку, желая провести день вместе на пикнике. Наконец, они добрались до лесного парка и принялись искать подходящее место. Перед собой они увидели высокий дуб с могучими ветвями и пышной кроной, комфортно закрывавшей поляну от солнца. Август первым подбежал к чудному местечку, но тут же отпрянул, увидев кучи мусора, лежавшие у самых корней дерева. Немного огорчившись, семья продолжила свой путь. Они решили устроить пикник в хвойном лесу неподалёку. Дорога была легкой, они были полны сил и говорили на разные темы по пути к заветному лесу. Однако, дойдя до леса, они поняли, что дорога, проделанная ими, была напрасной. Перед ними снова оказалась куча неубранного мусора. Недолго думая, они подошли к одинокому деревцу, стоявшему посреди поля, но и там лежали остатки бывшего отдыха. Шенбруны были возмущены, огорчены и уже сильно утомились после долгого пути и поиска места. Мари предложила устроить пикник на открытом поле, дабы хоть как-нибудь провести солнечный день на природе. Но, к сожалению, и там оказался мусор. Они уж было решили возвращаться домой, как вдруг совершенно случайно заметили небольшую, нетронутую людьми поляну, озаренную солнцем с крохотным кустиком на краю. Затеплилась надежда, и они радостно побежали к поляне. Позже они обосновались там и чудесно провели день, беседуя, развлекаясь и наслаждаясь красотой природы. Конечно, палящее солнце давало о себе знать, росший рядом маленький кустик никак не защищал от летнего зноя, но это не испортило пикника. Отлично проведя время, Шенбруны благополучно направились домой, оставив после себя мусор лежать на траве...

Сатирические картинки Х. Бидструпа передают идею автора, призыв ко всем людям. Каждый человек должен заботиться о природе, оберегать ее. Иначе потом все вернётся бумерангом, как случилось с семьей в моем рассказе. Да, они нашли себе чистое место, но их последователи могут уже и не найти. Этим объясняется название данной серии картинок. Сейчас ситуация в мире оставляет желать лучшего: люди сливают отходы в море, загрязняют воздух, вырубают леса, мусорят на улицах... Только вместе мы можем это изменить! Наша планета – это наш общий дом! Она даёт нам все для благополучного существования, а мы, в свою очередь, должны хотя бы сохранить то, что имеем во имя общего блага. А при совместном старании даже сможем приумножить богатства нашей прекрасной планеты для будущих поколений.

Если каждый человек задумается об этом и приложит к этому свои усилия, жизнь на Земле станет легче и лучше, а наша планета – еще краше!

Куринова Ева, 8 А

Merely Chimerical

I created something magical when I was eight. A dragon.

The idea came to me at 1 am on a Thursday evening, when I had a trouble falling asleep. At the time, I did not have many friends. Being citizens of Seattle our whole lives, most of them moved to other states around America over the course of time. This sparked a thought in my head that I could create a friend that nobody else would be able to see, or hear, or talk to.

I always thought we were similar in a way. Mateo was a grinning, cyan-colored creature with violet spikes, and a voluminous tummy, and two coal-black peas for his eyes. He was the same height as me and had wings that were wide and broad enough to knock everything over whenever he would drift around my room.

How were we similar? Well, at eight, I was a slim, brown-haired boy wearing glasses, freckles covering my face. I don't know, but to me, our appearances have something specific in common. But the biggest similarities were in our personalities - we had the same interests and loved to play the same games, adored the same cartoons and admired the same car brands.

I used to go to St. Bernard's Elementary School to get my education.

On Friday, I came to school, corridors, and classrooms bustling with noisy kids as always. I sat at a free desk, instantly inviting Mateo to take a seat next to me. For the entire day I would talk with him, play with him, work with him, until English class came around.

Lucas, a raven-haired boy I never really liked because of his violent appearance and behavior, all of a sudden stood up from his table and pointed at me when I was in the middle of a conversation with my cyan-colored pal. Silence settled over a usually loud room like snow on a windless day.

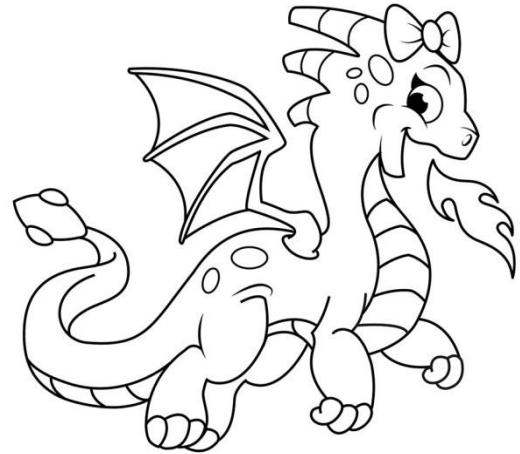
“Anthony is talking to himself like an absolute freak!” a high, ringing voice shouted.

The entire classroom turned to look at the aggressor, and then at me, frozen in my seat. In a few seconds, everyone burst out laughing, copying Lucas' actions in putting their index finger in front of themselves and directing it at me.

My eyes burned as tears of shame and despair threatened to trickle down my red, hot cheeks.

“What, all your friends left you and now you’re talking to thin air?” the same loud and annoying voice came from Lucas’ direction.

I turned to look at the dragon in the adjacent seat. Mateo’s body was starting to slowly disappear right in front of me. His eyebrows raised in an interrogative manner, until no traces of him were left. I got up and ran to the bathroom, tears spilling and dripping down on the floor as I jogged.

This torture went on for days, maybe weeks. If Lucas never really wanted to do anything with me and focused on picking on other kids before, now I was the center of his attention.

Mateo stopped appearing. Not that he used to appear and disappear at random times, his existence was not based on that, just that now he was nowhere to be seen and when I called him, he wouldn’t come.

Weeks later, after another dreadful school day was over, I went in the direction of our football field. I forgot my jacket there. Turning around the corner, I heard sobbing coming from a small circle of bushes next to the field. Completely forgetting about the jacket, I went straight into the bushes, pushing spiky branches apart as I advanced forward.

Amidst of the greenery sat a boy with jet-black hair, hugging his knees with his arms, head buried in the latter. He obviously heard the rustling that I was making as I made my way towards him, so the boy went completely silent, but decided to stay where he was.

“Are you okay?” I asked him, squatting down to reach his level.

The kid lifted his head up slowly, familiar features becoming more and more recognizable after every passing millisecond.

Lucas gazed back at me, dark brown eyes, puffy and watery, lips trembling, and nose scrunched up. Both of us were staring at each other, wide-eyed, until he quickly started to get up.

“Wait! Don’t go,” I came to my senses, grabbing his arm.

He stopped in his tracks and slowly turned around.

“What’s wrong?”

Next thing I knew, is that he fell on the ground powerlessly, his knees coming in contact with it harshly.

“My parents had a big fight today,” he broke down, covering his face with his hands.

I dashed over to him, embracing him in a tight, warm hug. I didn't care that he bullied me over the course of the past month, all I cared about was that this kid needed support, and fast.

He wrapped his arms around me as well, tears flowing down his cheeks and trickling onto my t-shirt.

"Hey," I said, pulling away after some time, "my parents rarely fight, not going to lie, but you should know that I'm here for you. My heart usually hurts when things like this happen, but the hurting goes after some time."

Placing a hand on his shoulder, I observed his face, noticing that his facial features have relaxed a little bit. The entire time he was looking down at the ground, not knowing what to say.

"Also, whenever I feel sad and gloomy, I usually talk to my best friend, an imaginary one. When I do that, I start to realize that everything will be fine, and it helps me calm down," I mustered up the courage to say those words.

Lucas looked up, peering me in the eyes, as he switched his gaze from my left to my right eye for a couple of seconds. I felt my heart pound in my chest.

"Does that really help?" he asked slowly, a side of his lip curving upwards, hope glistening in his tearful irises.

"Well, he's usually there for me when no one else is," I sighed, "until very recently..."

The last few words came out in a mumble. I was hoping Lucas would not hear them, but I might have pronounced them way too loudly.

He bit his lip slightly, bringing his look down again. In a few seconds, with some power in his voice and new tears forming in his eyes, he glanced up at me.

"I am so, so, so sorry for making fun of you for your imaginary friend. I don't know why I was doing all this in the first place, these words were pouring out of my mouth for the entire month and I couldn't control it!" after this fiery tirade, he started sobbing again slightly.

I smiled.

"It's okay."

There it is, that is why he has been mean to me for so long. He was having a hard time at home.

A thought popped up in my head.

“Ooh, do you want me to tell you how my dragon looks? You could make your imaginary friend right now!”

“Are you sure?” he glanced up at me, uncertainty evident in his eyes.

“Let’s just go back to school, we can’t spend the night sitting in these bushes, can we?”

And on that note, we both stood up and ran towards the school building, laughing on the way. My jacket was still hanging on one of the football gates.

A few days passed since those events took place. After that heart-to-heart, we drew pictures of our imaginary friends, jotting down a list of detailed information about them on each individual piece of paper, and accidentally left them on the tables in the ART room. Apparently, the ART teacher picked them up and was very impressed with them, as she asked every student if they knew “who drew the dragon and the lion”. When she found out it was us, with our permission, she hung them on a wall in one of the corridors, simultaneously calling us incredibly creative.

The other kids that liked bullying me noticed Lucas and I started sitting together in different classes. My new friend, always being their leader, they realized that it was wrong to harass me and the other kids they bullied after seeing how Lucas changed for the better. Furthermore, they saw the drawings of Mateo and Pawheart, the raven-head’s new imaginary friend. Around our pair of images grew an immense plethora of pictures with different animals, obviously, everyone’s imaginary friends. It became a trend at school to create and draw them, our classmates even started to play with each other’s visionary pals. Most kids came up to me and apologized. Moreover, Mateo was now as vivid and alive as ever. He came back and we started spending time together, just like before.

I was incredibly happy.

And that is why I think you should get yourself an imaginary pal too. Even if they are merely chimerical.

Sofiya Lebedieva, 10 D

Мой современник

Получив задание написать эссе о моем современнике, о человеке, который меня вдохновляет, я сразу же подумала о моей бабушке. А связано это с ее историями из молодости и тем, каким светлым человеком она является по сей день. Ее зовут Гульсим. Родилась она в 1946 году 15 сентября в ауле Алгабас, который находился в Шымкентской области. Так как она является послевоенным ребенком, ее детство было намного труднее нашего. Например, у них не было игрушек, поэтому приходилось играть с камнями и вещами, найденными на улице. Бабушка рассказывала, что для неё лучшим развлечением было чтение сказок и их обсуждение с подружками.

Бабушка все детство мечтала поступить в медицинский институт, поэтому, как и ее сверстники, всегда много трудилась. Она успевала учиться на «отлично» и смотреть за скотом, что является непростым делом даже для взрослого человека. В ее ауле не было ни света, ни газа, из-за чего приходилось делать уроки до 11 ночи при свете одной маленькой свечи.

В 1966 году она поступила в Педагогический институт имени Абая в городе Алма-Ате. По ее словам, даже родители и братья считали это невозможным, ведь как могла девочка из колхоза поступить в такой хороший вуз. Тут вы, наверно, задались вопросом, почему педагогический институт, если она хотела быть врачом? Ответ прост. На тот момент врачами могли быть только мужчины, и, хотя она сдала все тесты на «отлично», ее не взяли. Тем не менее, Гульсим была рада, что станет учителем и будет помогать подрастающему поколению лучше разбираться в математике и физике.

В 1970 году, после окончания института, ее направили работать в Талдыкорган, там она вышла на пенсию в 2014 году. После чего переехала жить к своей младшей дочери Асель в Алматы. Если честно, я могу рассказать еще о многих трудностях, которые ей пришлось пережить. Но итогом будет то, что сейчас она живет на заслуженную пенсию, ни о чем не сожалеет и всегда старается идти в ногу со временем. Она зарегистрирована во многих социальных сетях и каждый день удивляется новым открытиям человечества. Но больше всего ее радует то, что ее внукам не приходится так же страдать, как и ей в своё время, и то, что у нас больше возможностей обрести хорошее будущее. Каждый раз после общения с ней я понимаю, как моему поколению повезло родиться в такое мирное время, что нужно ценить все, что у нас есть, стараться пользоваться всеми благами, что нам доступны, и развивать нашу страну всеми силами.

Мой современник

Для меня в моей семье примером для подражания является моя прекрасная бабушка Хусейнова Гульчохра, мама моей мамы. Хотя она родилась в Баку в 20 веке, в 1954 году, она до сих пор работает на руководящей должности. Моя бабушка следит за своим внешним видом, посещает спортивный клуб, танцует. С ней можно поговорить на любые темы, она общается с молодым поколением на равных. Поэтому я считаю ее своим современником.

Моя бабушка почти на «отлично» окончила школу и институт Народного хозяйства в г. Алма-Ате. Во время учебы в институте она познакомилась со студентом этого же вуза, и после его окончания они поженились. Вскоре у них родилась дочь, моя мама. Моя бабушка много лет работала в банке. Ее даже переводом направили работать в город Ленинград. Она

вместе с семьей уезжала жить и работать туда.

В это время моей маме было 5 лет, она пошла в садик, а потом в школу в городе на Неве. Но по семейным обстоятельствам пришлось обратно переехать в Казахстан. Далее бабушка работала в Алматы работала на руководящих должностях.

У нее была нелегкая судьба. Когда ей было 1,5 года, умер ее папа, мама осталась одна с девятью детьми. Но ее мама, моя прабабушка, от горя не опустила руки и смогла вырастить всех детей достойными людьми.

Некоторые дети большой семьи моей бабушки живут в Баку, но они общаются и помогают друг другу.

Родные моей бабушки очень дружные и добрые люди. Всегда поддерживают друг друга в трудные и сложные времена, искренне радуются успехам и достижениям своих родных и близких.

У моей бабушки рано умер муж, моя мама с 14 лет росла без папы. Но моя бабушка, по примеру прабабушки, не сломилась, много работала, чтобы жить в достатке и быть счастливой. Моя мама с отличием окончила вуз по специальности юриста. По примеру семьи бабушки, у нас тоже большая и сплоченная семья.

Last fall

Fall came here for us today,
It was an amazing day!
Orange, red, cream, black and gray
These are colors of the way.

One, two, three and flash, we pose.
Then the phrase “let me check my clothes”
Too much memories, so many pics
Oh, wait, the moment changed, now it’s picnic!

Water flows, the rainbow shines
Here’s our family and lots of smiles.
Tasty food, we’re far away...
Fall came here for us today.

Renchber Jane, 11 A

Miras International School

190 Al Farabi st.,
050043, Almaty
Kazakhstan

Telephone:

+7 (727) 242 16 65;

+7 (727) 242 16 76;

secretary@almaty.miras.kz

Fax: +7 (727) 242 16 66

Miras International School, Almaty Mission Statement

Miras International School Almaty, an IB World school, accredited by CIS, provides high quality education based on Integrated Kazakhstani and International Standards in a multilingual environment devoted to empowering every student to become an internationally minded lifelong learner who is responsible, productive and actively engaged in making a positive contribution to an ever changing world.

Мектептің веб-сайты: <http://www.miras.kz>

The screenshot shows the website header with logos for NNEF, NEASC, CIS, and NEASC. The main navigation bar includes: Home, For students, For Parents, Admissions, About school, Contacts. Below the navigation is a large image of students in school uniforms celebrating with confetti. Below the image are four buttons: Ask a Question, Future events, Virtual Tour, Comments. The footer contains the text: 'Welcome! We are very pleased to welcome you to our school website. Miras has existed for almost 15 years. MIS has authorisation for three International Baccalaureate programmes. We are also accredited by the' followed by accreditation logos.